

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 8. Vtrúm aliquod ens creatum absque omni præsentia locali, atque
adeò nullibi possit existere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

se vnita, aut aliter coniuncta physice, per presentiam cuiusvis eorum non possunt reliqua reddi presentia eidem spatio. Necessè est igitur, vt singula proprias presentias habeant.

172 Tertiò. Quodlibet ex prædictis entibus essentialiter sibi postulat alicubi esse, atque adeò per propriam presentiam iuxta doctrinam tradendam quæst. 8. Quo circa negari non potest, talem presentiam esse illi possibilem vt quamdã eius perfectionem connaturalem, atque proportionatam. Ergo, cum nihil sit, quod impediat, ipsi erit connaturaliter debita; proindeque connaturaliter illam de facto habebit.

173 Excepi in propositione presentias, & earum modos; quia presentia se ipsis, & non per alias presentias, sunt presentes spatio locali, cui correspondent; quia per suam essentiam habent, quod subiectis accidentaliter præstant, vt diximus alibi. Modi etiam presentiarum, vt actiones, quibus fiunt, durationes, quibus durant, & si quos alios habent, non sunt presentes per alias presentias; quia harum darentur alij modi, & abiretur in infinitum. Sed vel per se ipsos quasi per se immediatè affixi suapte essentia eidem spatio, vel per presentias, quarum sunt modi; vt pote cum quibus intimè, & immediatè vniuntur, earumque subinde effectum formalem quodammodo participant.

174 Ex dictis infertur primò, in compositis substantialibus corporeis materiam primam propriam habere presentiam distinctam à presentia formæ. Sicut & forma propriam habet distinctam à presentia materia. Imò vniõni vtriusque propria, & distincta ab alijs presentia competit. Tantumdemque de subsistentia ambarum dicendum est.

175 Secundò infertur, in eisdem compositis omnia, & singula accidentia, præter excepta, singulas presentias proprias habere, vt quantitates, qualitates, potentias, habitus, actiones, aut passiones, &c.

176 Tertiò infertur, singulas partes integrantes huiusmodi substantiarum, & accidentium, singulas quoque partiales presentias habere. Quia pro istis omnibus militat eadem ratio.

177 Quartò denique infertur, in substantijs spiritalibus pariter esse philosophandum; atque adeò dicendum, singula cuiusvis Angeli, aut animæ rationalis accidentia, (præter presentias, & earum modos), vt species intentionales, habitus, actus intellectus, & voluntatis, & si quæ sunt alia, singulas quoque proprias presentias locales habere.

178 Sed obiicit aliquis. Quamuis vnum ens non possit reddi præsens localiter per presentiam alterius iuxta dicta; possibile tamen est, vt plura entia per vnicam presentiam localem, quæ omnium indiuisim sit propria, presentia fiant, maxime, quando illa inter se sunt intimè vnita, vt sunt substantia quæuis completa, eius accidentia, partes essentielles, & modi. Superflue igitur pro istis omnibus totidem presentia locales de facto adstruuntur; tametsi sint illæ possibiles: siquidem per vnam illam, etiam possibilem, quidquid omnes istæ præstant, præstari potest; frustra quoque præstantur per plura, quæ possunt per pauciora. Respondeo, esse ea presentia, quæ indiuisim sit presentia mul-

torum, entium, metaphysicè sit possibilis, connaturaliter tamen non est possibilis. Sicut non est connaturaliter possibilis presentia, quæ indiuisim faciat presentes omnes partes corporis integrantes; tametsi ea citra dubium possibilis metaphysicè sit. Ratio omnium est: quia vnumquodque ens, vt habet essentiam propriam distinctam ab essentijs aliorum, ita iure quodam naturali vendicat sibi proprias passiones, quoties eas habet possibles independentè ab alijs entibus, vt iure quodam proprietatis suam secum supellectilem habeat, quæ non sit communis alijs entibus. Quare, etsi sit possibilis simpliciter passio pluribus entibus communis; si tamen ad idem munus præstandum sunt alia etiam possibles singulis propriæ; ista, non illa, connaturaliter debentur: proindeque illa naturaliter non censetur possibilis.

Hic quærent aliqui, quam presentia ab alijs differant specie. Eandemque questionem in plurimis materijs repetunt, eodemque iure possent, imò & deberent, in omnibus, vt procederent consequenter: cum tamen ea rediuncta ad terminos generales vnica quæstio sit ad Logicam spectans. Videantur à nobis scripta in Pharo Scient. disput. 17. quæst. 8. 12. & 14. Vbi regulas generales dedimus ad dignoscendum, quinam conceptus obiectiui, seu termini, & qua ratione specie diuersi dicendi sint, quinam verò secus. Per quas regulas singulis applicatas materijs facile sciemus, quinam earum termini differant inter se specie, & quinam non item; vitato interim molesto labore, scribendi, ac toties repetendi quæstionem prædictam. Quam nos propterea tam hic, quam alibi omittendam censemus.

QVÆSTIO VIII.

*Verum aliquod ens creatum absque
omni presentia locali, atque
adeò nullibi possit
existere.*

CERTUM est primò, Deum ab omni presentia locali non posse absolui. Quia per suam immensitatem essentialiter est ybique iuxta dicenda disput. 6.

Certum est secundò, nullum ens corporeum posse naturaliter esse absque omni presentia locali, atque adeò ex necessitate natura alicubi esse debere. Quia presentia localis, siue vbiatio vt minimum est naturalis passio entis corporei naturaliter illi debita; proindeque naturaliter ab eo dimanans.

Certum est tertiò, entia spatio locali affixa, vt presentia, & earum modi, nullatenus posse absolui à locis, quibus essentialiter sunt affixa. Vnde de cæteris solum entibus procedit quæstio.

Dux ergo supersunt difficultates. Prima, vtrum ens spirituale, vt Angelus, possit naturaliter ab omni presentia absolui, & nullibi existere. Secunda, an sit possibile, saltem de potentia Dei absolui, vt aliquod ens seu spirituale, seu corporeum absque omni presentia locali, atque adeò nullibi existat.

Circa

184 Circa priorem difficultatem Vazq. Bubal. & Alarc. citati quæst. 7. n. 155. censent, Angelum naturaliter, imo pro suo arbitratu posse ab omni præsentia locali absolui; atque adeo nullibi esse. Pro qua etiam sententiâ videntur stare, quotquot docent, Angelum per aliquod genus applicationis suæ virtutis ad corpus fieri localiter præsentem. Tum, qui opinantur, per suam substantiam, addito actu voluntatis, præsentem fieri. Qui etiam ibi num. 153. & 154. citati sunt. Oppositam tamen sententiam tenet Soar. lib. 4. de Angel. cap. 3. Quam etiam tenent haud dubiè quotquot cum ipso Soar. sentiunt de Angelorum præsentia citati num. 156.

185 Circa posteriorem difficultatem satis communis videtur esse sententia assententium, non solum ens spirituale, sed etiam corporeum posse supernaturaliter ab omni præsentia absolui, & nullibi esse. Eam præter Vazq. Bubal. Alarc. & alios num. præced. pro primâ sententiâ relatos tenent Moncaus, disput. 1. cap. 2. & 8. Maratus 1. par. disput. 19. sect. 1. Oniedo Contr. 15. Phys. pun. 7. Lynce lib. 6. Physic. tract. 2. cap. 5. Franc. Alf. disput. 22. Phys. sect. 7. & alij Recentiores. Oppositam tamen tenent Soar. supra Artubal. 1. par. disput. 123. cap. 1. Molina quæst. 52. art. 1. disput. vnic. mem. 4. Conino. 3. par. quæst. 75. art. 4. disput. 1. Pet. Hurt. disput. 12. de Anim. sect. 3. Arriag. disput. 14. Phys. sect. 4. Vbi dicit esse communem, Carleton. disput. 35. Phys. sect. 5. Spinula disp. 10. Phys. sect. vi. & alij.

Propositio I.

186 Impossibile omnino est, vt aliquod ens creatum seu spirituale, seu corporeum absque omni præsentia locali, atque adeo nullibi existat. Vnde nec de potentia Dei absolurâ potest id fieri.

Probatur primò ab auctoritate Patrum, atque Philosophorum. Nazianz. enim orat. 34. quæ est 2. de Theol. ait. *Si id, quod non est, nusquam est, id quoque, quod nusquam est, nec quidquam fortasse est.* Hilar. cap. 5. in Math. ante medium. *Omne, quod creatum est, alicubi est.* August. epist. 5. ad Dardanum. *Tolle spatia à corporibus, & nusquam erunt.* Quod si nusquam erunt, neque erunt. Et lib. de immortal. animæ cap. 1. *Quidquid est, nusquam esse non potest.* Arist. autem lib. 4. Phys. text. 1. restans de communi ait. *Quæ sunt, omnes existimant, alicubi esse; quod verò non est, nusquam esse.* Et Cic. 1. Tuscul. *Vbi sunt, inquit, quos miseros dicit, aut quem incolunt locum? Si enim sunt, nusquam esse non possunt.* Qui quidem planè de notant verbis relatis, se sentire, nullatenus posse quidpiam existere, quin alicubi existat.

187 Secundò probatur. Quia impossibile est, existere aliquid extra totum ambitum circumquaque infinitum spatij localis, quod imaginarium appellat; non enim datur extra, hoc ipso, quòd illud est circumquaque infinitum; cum extra manifestè connotet terminos eius, extra quod aliquid esse dicitur. Ergo, quidquid existit, intra tale spatium necessariò debet existere. Quod ipsum est existere alicubi cum aliqua præsentia locali. Dices, posse aliquid existere, quin existat aut extra, aut intra totum spatium locale, & tamen existat: hoc enim ipsum esse existere nullibi. Sed certè hoc ipsum valde imperceptibile est: quia existere, & non intra spatium locale, id ipsum est ex conceptu suo, existere extra; cumque

aliunde repugnet, existere extra; quandoquidem non datur extra; planè repugnat existere, & non intra spatium locale. Quod propterea capacitas quædam est proculdubio omnium omnino possibilem, intra quam necessariò cadere debet, quidquid ex statu possibilitatis ad statum existentia reducitur.

188 Id quod tertio probatur à paritate spatij temporalis, seu temporis, quod dicunt imaginarium. Impossibile quippe est, existere aliquid, & non existere in aliquo tempore, aut præsentem, aut præterito, aut futuro. Siquidem de omnente translato ab statu possibilitatis ad statum existentia verum citra omne dubium est, dicere, quòd vel existit, vel existit, vel existit. Ergo impossibile est existere aliquid, & non existere in aliquo loco. Negant Aduersarij communiter consequentiam, concesso antecedente: quia, inquit, existere in aliquo tempore, siue in co durare, nihil importat distinctum à re, quæ existit, & à tempore. Vnde hoc ipso, quòd res existat, non potest non existere in aliquo tempore: quia non potest omne tempus deesse. At existere in aliquo loco, præter rem existentem, & locum, importat præsentiam superadditam, quæ potest deficere, quin ob id aut res, aut locus desinant esse. Sed contra primò, Quia etiam, existere rem creatam in aliquo tempore, præter rem ipsam existentem, & ipsum tempus, importat durationem superadditam, vt infra disp. 8. quæst. 1. ostendam. Quo corrui penitus Aduersariorum responsio. Contra secundò, Quia, præcincendo modò à quæstione de præsentis, & durationibus superadditis, paritas in argumento proposita stat in hoc, vt quemadmodum est impossibile, existere aliquid, & non intra ambitum totius spatij temporalis, seu temporis imaginarij; ita est impossibile existere aliquid, & non intra ambitum totius spatij localis, seu loci imaginarij. Vel, si potest quidpiam existere in nullo loco, cur non potest pariter existere in nullo tempore? Certè horum disparitas adhuc desideratur in responsione Aduersariorum. Quare nos censemus, nullam idoneam dari posse; atque adeo putamus, tam essenziale esse cuilibet enti existere in aliquo loco, quam existere in aliquo tempore ex hypothesi, quòd existat.

189 Quarto probò propositionem argumento theologico. Impossibile est, existere aliquid ens creatum, cui Deus non sit intimè præsens per suam substantiam ratione suæ immensitatis; & quod subinde non sit vicissim intimè præsens Deo. Ergo impossibile est, existere aliquid ens creatum, quod alicubi non sit præsens localiter. Antecedens haud dubiè est certum secundum fidem, vt ex dicendis disput. 6. constabit. Consequentia probatur, Quia Deus ratione suæ immensitatis, supposito spatio locali circumquaque infinito, ita est suapte essentia toti illi, & omnibus eius partibus intimè præsens, vt nequeat intelligi existens nisi vel in toto ipso spatio, vel in aliqua parte eius; quemadmodum præsentia creata suapte essentia correspondens spatio A aliter, quam in ipso spatio A, existens non potest intelligi. Igitur, sicut præsentia creata correspondens spatio A neutiquam potest alteri enti esse intime præsens, quin tale ens sit etiam existens in eodem spatio A, vt est notum; ita Deus omnibus spatijs, seu partibus spatij infiniti correspondens ratione suæ immensitatis neutiquam potest alteri enti esse intime præsens, quin tale ens sit etiam existens in aliquo dictorum spatiorum; in aliqua ve parte dicti spa-

tij infiniti; atque adeo, quin sit alicubi præsens localiter. Quod erat probandum.

190 Confirmatur, & declaratur. Quia Deus non existit extra totum infinitum ambitum spatij localis, cum non detur extra, vt dictum est; replet tamen suâ infinitâ præsentiâ totum ipsum spatium prout explicabimus infra disput. 6. Ergo impossibile est, vt Deus à tali præsentiâ habeat esse intimè præsens omni enti creato, prout est necessarium iuxta fidem; nisi tale ens intra tale spatium existat, vt satis ex se patet. At hoc ipsum est, esse illud intra tale spatium alicubi præsens localiter, vt patet etiam, Ergo.

191 Nec dici potest, Deum, & creaturam mutuum coexistentiam, mutuumque intimam præsentiâ habere posse; quin ea sit aut intra, aut extra spatium locale. Hoc enim imprimis repugnat ex parte creaturæ, Cui impossibile est existere, & neque intra, neque extra spatium locale existere iuxta dicta num. 187. Deinde clariùs repugnat ex parte Dei, Qui, cum ratione suâ immensitatis indiuisibilis intrinsicè in toto iam spatio locali, & in omnibus partibus eius per sui totius localem replicationem necessariò sit præsens; vt alibi, præterquam in illis, redderetur præsens creaturæ, nona capacitas localis pro nouâ sui locali replicatione in illa deberet esse. Atque ita, præter omnes, & ultra omnes omnino partes spatij localis, aliqua insuper daretur pars spatij localis, Quod implicat contradictionem in terminis.

192 Ex ijs probo quintò propositionem. Omne ens creaturæ titulo talis non minus indiget essentialiter præsentiâ Dei ad existendum, quam eius influxu, vt latius explicabitur infra disput. 6. Sed nequæ talem præsentiâ participare nisi existat intra ambitum spatij localis; vbi solum Deus est præsens, non extra, aut alibi; quia non datur extra, neque alibi, vt dictum est. Ergo. At intra talem ambitum existere, id ipsum est existere alicubi præsens localiter. Ergo omne ens creatum essentialiter postulat existere alicubi præsens localiter ex hypothesi, quòd existat. Repugnat ergo omnino, illud absque omni præsentiâ nullibi existere.

193 Et confirmari clariùs potest, Quia Deus nullatenus potest creaturam producere, nisi sibi præsentem in aliquo spatio locali, sicut & in aliquo temporali, vt apparebit ex dicendis infra quæst. 13. Quod ipsum est, tam necessariam esse omni creaturæ aliquam præsentiâ localem, quam ipsi est necessaria productio, qua accipiat existentiam à Deo.

His sufficienter manet reiectus Oniedo, quatenus putat, bene componi posse, quòd creatura nullibi sit, & tamen sit intimè præsens Deo. Lynce verò hoc reputans impossibile, consequenter concedit possibile, quòd creatura in nullo loco, aut etiam in nullo tempore existens non sit intimè præsens Deo, ipsiusve intrinsicè immensitati, aut æternitati. Hoc tamen non satis videtur tutum, Cum sit de fide, creaturis omnibus saltem de facto intimè præsentem Deum esse ratione suâ intrinsicè immensitatis, aut etiam æternitatis. Nec maior ratio pro facto, quam pro possibili videatur esse, vt videbimus disput. 6.

194 Sed obijciunt Aduersarij primò, Ens indifferens, vt existat in varijs locis, qualia sunt pleraque, cum nullâ suarum præsentiârum est

essentialiter connexum; siquidem nulla est, quam non possit carere. Igitur saltem diuinitus potest carere omni, & nullibi esse. Distinguo antecessens. Cum nullâ suarum præsentiârum determinatè est essentialiter connexum; concedo: cum nullâ vagè; nego, Et nego consequentiam. Itaque omne ens creatum eum aliqua præsentiâ locali sui vagè, siue sub disfunctione est essentialiter connexum. Sicut & cum aliqua sui productione, hæc, vel illà, vel aliâ, &c.

195 Secundò obijciunt, Ens creatum priùs naturâ existit, quam sua præsentiâ locali. Ergo nequit indigere illâ essentialiter ad existendum, atque adeò neque essentialiter connecti cum illâ. Nego consequentiam. Quia nihil vetat, aliquid prius naturâ alio, imò & prius tempore, connecti cum eo essentialiter, vt patet in omni causâ prædeterminatâ ad effectum, in actione naturâ antecedente suum terminum, in scientia Dei, & actu fidei de Antichristo futuro. Hæc enim, & aliâ huiusmodi essentialiter sunt connexa cum aliquo se posteriore aut naturâ, aut tempore. In eo autem signo prioritatis naturæ præcisue concipitur ens iam existens nondum præsens localiter. Negatiue autem non præsens concipi sine contradictione non potest. Quia id ei prorsus repugnat.

Propositio 2.

196 Neque Angelus, neque aliud quodpiam ens spirituale, nedum corporeum, potest aut naturaliter, aut quouis modo prout suo ab omni præsentiâ locali absolui, sicque nullibi esse.

Hæc propositio constat ex præcedente. Quia, quod simpliciter, atque adeò etiam supernaturaliter, est impossibile, vt ibi monstrauimus, non potest non naturaliter esse impossibile, atque sub nullum arbitrium cadens, vt cunctis notissimum est.

QVÆSTIO IX.

*Quibus in locis, siue spatijs localibus
sint negationes entium,
Et qualiter.*

197 **S**uppono primò ex doctrinâ stabilitâ in Pharo Scient. disput. 9. quæst. 3. negationem entis reuerà nihil penitus esse habens essentiam aliquam in se cognoscibilem positiuè ab ijs, qui per species proprias cognoscunt; sed in mero non esse entis consistere, eiusque proinde veritatem obiectiuam negatiue tantum cognoscibilem esse à cognoscentibus per species proprias, per cognitionem scilicet recessiuam ab ente negato, seu remotiuam eius. Tamen à nobis cognoscentibus per species alienas tum negatiue modo dicto sit cognoscibilis negatio, tum etiam positiuè, quatenus per speciem entis, atque adeò ad instar entis habentis aliquam essentiam conceptibilis est. De qua proinde sæpe formamus propositionem affirmatiuam; sed, quæ æquiualeat negatiue entis, cuius negatio est; prout pluribus loco citato exposuimus,